

„Господи, наистина, твоето слънце е угаснало над тая страна!“ Полицията арестувала художника. Но въ последната минута се мълвѣло, че билъ пуснатъ.

Въ редакторската стая всѣки мигъ влизаха работници, посетители, сътрудници на вестника. Телефонътъ звънеше отново. Журналистътъ бѣше изгубилъ охота за работа. Той помоли да го замѣстятъ, после се скри въ друга стая, но не се стѣрпѣ и излѣзе.

Тръгна по улицитѣ. Бѣше студено и мъгливо. Край него хората минаваха бързо. Той не знаеше къде отива. Вървѣше съ наведена глава, ржцетѣ му нервно ровѣха изъ джобоветѣ. Нѣколко пѣти изваждаше цигаритѣ си и забравяше, че му се пуши. Скриваше отново кутията си. На единъ жгълъ спрѣ и дълго стоя, безъ да знае защо. Дебелитѣ мяса по лицето му бѣха увиснали; рошавитѣ му коси стърчаха изподъ шапката. Бѣше забравилъ да вземе палтото си, но не усѣщаше студа. Нѣкои познати го поздравяваха, той машинално повтаряше поздрава. По едно време се огледа наоколо си и видѣ, че е съвсемъ близо до държавната болница. Тогава си спомни за съобщението на репортера, че трупа на Ася е въ моргата на тая болница. Това го оживи. Изведнажъ поиска да види убития, да се увѣри съ очитѣ си, че нещастieto е станало. Заедно съ това желание, у него се яви надежда, че може да има нѣкаква грѣшка.

Влѣзе въ болницата, легитимира се като